

Sprawozdanie

Komisji budżetowej o projekcie rządowym w przedmiocie zaprowadzenia dodatku krajowego do państwowego podatku od wódki.

Wysoki Sejmie!

Sprawa udziału funduszków krajowych w poborze dochodów z podatków i opłat konsumcyjnych, jak to JE. pan namiestnik na ostatniem posiedzeniu sejmu wspomniał, nie po raz pierwszy staje na porządku dziennym obrad Wysokiego Sejmu.

Podniesiona w znaanej rezolucyi sejmowej z roku 1868 jako prawo Sejmu krajowego, oparte na postanowieniu §. 22 statutu krajowego, wchodzi sprawa ta dopiero w lat piętnaście w fazę aktualniejszą przez przekazanie wniosku p. Abrahamowicza z 1885 roku, co do ustanowienia krajowych opłat konsumcyjnych od gorących napoji, Wydziałowi krajowemu do zbadania.

Jak wiadomo, wniosek ten doczekał się załatwienia dopiero w roku 1891. W tym bowiem roku po raz pierwszy weszła w życie ustawa krajowa o poborze samoistnych opłat krajowych od piwa, tudzież dodatku krajowego do podatku państwowego od wina.

Liczne trudności miano podówczas do zwalczania.

C. k. Rząd dążąc do wprowadzenia równowagi w budżecie państwowym, sprawy znaczenia pierwszorzędne, nie tylko dla państwa, lecz oraz i dla całego kredytu publicznego, czas długi, co do otwarcia krajom nowego źródła dochodu z opłat konsumcyjnych, zajmował stanowisko wprost odporne.

Pośród ludności zwłaszcza miejskiej, podniesiono i rozdmuchano obawę, że projektowane opłaty konsumcyjne dotkną ją a przedewszystkiem ludność miejską bardzo silnie.

Stąd opłaty te, pomimo że miały one wyłącznie wpływać do skarbu krajowego i mimo to, że zaciążyć one mogły jedynie centowymi ułamkami na potrzebach codziennego życia, wzrosły niepopularnością swą do znaczenia najdotkliwszego obciążenia.

Jakoż w archiwach Wydziału krajowego znajdują się luźne protesta miast i korporacji, wnoszone przeciw wprowadzeniu krajowych opłat konsumcyjnych.

Czy obawy i utyskiwania w protestach tych zawarte, istnienie dziesięcioletnie krajowych opłat konsumcyjnych popiera lub choćby usprawiedliwia, stanowczo zaprzeczyc musimy, w obec ciągłego a niemal stałego wzrostu konsumcyi napoji gorących dotkniętych właśnie rzeczonymi opłatami.

Tego stanu rzeczy świadoma, a pomna na coraz wzrastające potrzeby funduszu krajowego i niemożność pokrywania tych potrzeb za pomocą dalszego podwyższania i tak nadmiernie wysokich dodatków krajowych do podatków stałych, domagała się parlamentarna Reprezentacja kraju naszego w Wiedniu od szeregu lat uposażenia funduszków krajowych, bądź przez wydzielenie na rzecz tychże pewnej części dochodów skarbowych z podatków od wódki i piwa lub też umożliwienia Sejmom krajowym ustanowienia dodatków krajowych od państwowych opłat konsumcyjnych od gorących napojów.

Jako wynik tych usiłowań i żądań, niemniej starań czynionych w tym kierunku przez Wydział krajowy, przy życzliwym poparciu ze strony krajowej władzy rządowej, przyjęć należy projekt rządowy objęty niniejszem sprawozdaniem.

Komisya budżetowa roztrząsając przekazany jej do sprawozdania projekt rządowy do ustawy o dodatkach krajowych do państwowego podatku od wódki, uważała za pierwszy obowiązek swój zdać sprawę W. Sejmowi jak zdaniem jej przedstawia się projekt rządowy, a) pod względem zasadniczym, b) obciążenia ludności, c) efektu finansowego d) i wykonania t. j. egzekutywy administracyjnej.

Ad. a) Rzeczą jest pewną, że w mowie będący projekt rządowy, oznacza doniosły a dodatni zwrot w dotychczasowej finansowej polityce Rządu w obec autonomicznego finansowego gospodarstwa królestw i krajów koronnych państwa. Zwrot ten objawia się w dwóch kierunkach. Najpierw — jak w uwagach objaśniających projektu rządowego powiedziano, nadaniem krajom prawa udziału w dochodach z podatku od wódki, zaś zdaniem komisji usunięciem jedynie sporu kompetycyjnego w myśl interpretacji Sejmu kr., postanowień §. 22 Statutu. krajowego.

Tu przypominamy, że Sejm krajowy stał zawsze i dziś tak samo stoi na stanowisku, iż z mocy powołanego postanowienia Statutu krajowego, przysłużyć mu prawo ustanawiania dodatków krajowych do państwowych podatków konsumcyjnych.

Faktyczne przeto uznanie przez Rząd prawa Sejmowego lubo w formie czasowo dopiero nadania go i to pod pewnymi zastrzeżeniami, wita jednak Sejm z uznaniem dla c. k. Rządu.

Drugim zasadniczym a dodatnim objawem jest okoliczność, iż po raz pierwszy Rząd uznał za obowiązek swój przyjścia w pomoc funduszom krajowym.

Owe więc długoletnie traktowanie ze strony Rządu funduszków i budżetów krajowych, jako spraw, których załatwienie ma być wyłączną troską Sejmów krajowych, ustępuje dziś miejsca pojęciu i uznaniu tej wspólności, jaka istnieje pomiędzy gospodarstwem finansowem państwa i krajów.

Ad b. Nie ulega wątpliwości, że projektowany dodatek do podatku od wódki jest nowem obciążeniem ludności a zwłaszcza konsumentów wódki.

Lecz obciążenie to należy ocenić przez porównanie z innym obciążeniem podatkowem, a jak w danym wypadku jedynie możliwem dalszem a znacznem podniesieniem dodatków krajowych do podatków stałych.

Ze pod względem wyboru pomiędzy obu tymi obciążeniami nie masz dwu zdań w Wysokiej Izbie, komisya ma prawo przypuszczać.

Opłata od wódki, którą do dziś pobiera fundusz krajowy w formie opłat konsumcyjnych, czyni 6 koron od hektolitra 100 stopniowego alkoholu czyli od litra wódki do picia rozcieńczonej do wysokości 50 i poniżej stopni alkoholu między 3 a 2 halerze. W myśl projektu rządowego zamiast dzisiejszej opłaty konsumcyjnej ma być pobierany dodatek w wysokości 20 koron od hekt. 100 stop. spirytusu — czyli obciążający litr 50 stop. wódki 10 halerzami, faktyczne więc podwyższenie podatku dla konsumenta uczyni przy litrze wódki 50 stop. 7 hal. a więc 3 $\frac{1}{2}$ ct.

Obciążenie to było bowiem bardzo nieznacznem, zwłaszcza gdy się zważy, że jest to podatek dobrowolnie opłacany.

Wiemy jednak, że jak zawsze tak i tym razem pośrednicy a przede wszystkim szynkarze podwyższenie podatku od wódki wyzyskują niestosunkowem podniesieniem ceny na własną korzyść.

Mimo to uważa Komisya projektowane obciążenie jako niedotkliwe dla konsumcyi a tem samem i niezagrażające krajowemu przemysłowi gorzelnianemu, zwłaszcza, że ustawa ta ma obowiązywać we wszystkich krajach Austrii.

ad c). Wynik finansowy dla funduszu krajowego z wprowadzenia proponowanego dodatku do podatku od wódki przedstawia wzrost dochodów skarbu krajowego

w porównaniu do dzisiejszego z tego źródła dochodu, o poważną kwotę 3,304.000 koron na r. 1901, zaś około 4,700.000 koron w latach następnych, powiększony zatem o przeszło 24% dochody kraju uzyskiwane z 60% dodatku do podatków stałych.

ad d). przechodząc do sprawy wykonania ustawy, czyli egzekutywy administracyjnej tejże, to porównując ją z dzisiejszą dotyczącą poboru opłat konsumcyjnych, absolutną wyższość pierwszej przyznać musimy.

Świadczy o tem sam fakt, że obciążając przy dzisiejszej konsumpcji wódki ludność konsumującą podatkiem w wysokości około 900.000 zł. w. a., skarb krajowy zaledwie z tej kwoty zł. 500000 otrzymywał. A więc mało co mniej jak połowa dochodu tego, pozostawała w części nieściągniętą — a w części jako zysk dzierżawców tych opłat, podczas gdy przy poborze proponowanym cała kwota uiszczona przez podatkujących, przy pokryciu nieznacznych wydatków wpłynie do skarbu krajowego.

W przedłożonym projekcie rządowym, nie znalazła komisya postanowienia, które by budzić mogło obawę, bądź znacznych utrudnień lub nawet szyskan fiskalnych.

Chodzi więc jedynie o to, by rozporządzenia wykonawcze, których komisya nie miała w ręku, które w niejednym wypadku oddalają się od intencji ustawodawcy, paczą ducha ustawy, wydane i wykonywane były w ścisłym zastosowaniu do postanowień ustawy.

Na podstawie powyższego wywodu i bacząc na sprawiedliwą podstawę przyjętą przy rozdziale dochodów z proponowanego dodatku pomiędzy poszczególne kraje, komisya zaleca Wysokiemu Sejmowi przyjęcie proponowanej przez Rząd ustawy bez zmian.

Jednocześnie z wniesieniem projektu rządowego do ustawy o dodatkach do podatku od wódki weszły do Sejmu krajowego dwie petycje, odnoszące się do tej sprawy: Reprezentacyi gminy kiól. stał. miasta Lwowa do L. 54 i petycja miasta Krakowa do L. 4.

Obie Reprezentacye wyrażając obawę, że zamierzony dodatek krajowy wpłynie niekorzystnie na konsumpcję wódki w obu tych miastach, a więc w konsekwencji uszczupli i tak dziś już niewystarczające dochody, to na pokrycie koniecznych w części w interesie całego kraju łożonych wydatków przez te miasta. upraszają Wysoki Sejm o przyznanie im pewnej dotacyi z dochodów krajowych, uzyskanych z dodatku od wódki, a to tytułem odszkodowania możliwych ubytków w dochodach.

Jakkolwiek żądanie obu powołanych miast co najmniej jest przedwczesnem, opiera się jedynie na przypuszczeniu, opartem na doświadczeniu, wynikiem z nagłego podwyższenia podatku państwowego od wódki z 11 cent., a właściwie 5 $\frac{1}{2}$ na 35 cent., co w żadnym razie porównywane być nie może z obciążeniem, proponowanem obecnie, to jednak komisya budżetowa czyni wniosek o przekazanie obu tych petycyj Wydziałowi krajowemu do zbadania.

Reasumując sprawozdanie, Komisya budżetowa wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić załączoną ustawę i przekazać petycje Wydziałowi krajowemu.

Przewodniczący :

Badeni.

Sprawozdawca :

Abrahamowicz.

USTAWA.

z dnia obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o zaprowadzeniu dodatku do państwowego podatku od wódki.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Do państwowego podatku od wódki pobierany będzie dodatek w wymiarze po 20 h. od każdego stopnia hektolitrowego (litra) alkoholu a to według następujących postanowień:

§. 2.

Dodatkowi (§. 1.) podlegają:

1. Wódka, bądź z gorzelnii podlegającej podatkowi konsumcyjnemu, bądź z wolnego składu wódki, bądź z rafineryi wódki za skład wolny uznanej, wysłana po opłaceniu podatku konsumcyjnego do odbiorców w królestwach i krajach w Radzie Państwa reprezentowanych;

2. Wódka, wyrabiana za opłatą podatku od wyrobu;

3. płyny wyskokowe pędzone objęte pozycjami 76 a i 76 b powszechnej taryfy cłowej, przywożone przez linię cłową do odbiorców w królestwach i krajach w Radzie Państwa reprezentowanych.

§. 3.

Od dodatku (§. 1) do podatku od wódki uwolniona jest wódka, która w gorzelnii podlegającej podatkowi od wyrobu według rzeczywiscie wyrobionej ilości alkoholu wzięta jest na skład w celu wywiezienia po za linię cłową lub w celu oddania do użytku wolnego od podatku, jeżeli i o ile wódka ta będzie rzeczywiscie po za linię cłową wywieziona lub oddana do użytku wolnego od podatku.

Nadto jest Minister skarbu upoważniony zezwalać pod warunkami i ostrożnościami, które postanowione będą drogą rozporządzenia na uwalnianie od dodatku do państwowego podatku także wódki użytej do wyrobu przedmiotów alkohol zawierających, przeznaczonych na zbyt poza obrębem Królestw i Krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

§. 4.

Dodatek do podatku od wódki (§. 1) obowiązany jest opłacać ten, na którym ciąży obowiązek opłacania państwowego podatku od wódki.

§. 5.

Dodatek do podatku od wódki wymierza się od tej samej ilości alkoholu, która służy za podstawę do wymierzenia państwowego podatku od wódki i jest on płatny w tym samym terminie, w którym opłaca się państwowy podatek wódczany od płynu wyskokowego pędzonego podlegającego dodatkowi.

§. 6.

I. Do kwoty przyznanej tytułem zwrotu podatku w przedostatnim ustępie §-u 8-go ustawy z dnia 20. czerwca 1888 Dz. u. p. Nr. 95 zmienionej II częścią rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 doliczać się będzie jako dodatkowy zwrot po 10 h. od litra alkoholu. Ten dodatkowy zwrot wypłacany będzie jednocześnie z wspomnianym zwrotem podatku i w taki sam sposób.

II. Od tych płynów wyskokowych pędzonych, od których dodatek lub równoważnik dodatku (§. 8). został opłacony i które z zastosowaniem się do istniejących przepisów postępowania przechodowego wysłano do krajów korony węgierskiej albo do Bośni i Hercegowiny, zwracać się będzie wysyłającemu w miarę dostawienia płynów wyskokowych pędzonych do obszaru krajów odbierających w sześć miesięcy po tem odstawieniu a mianowicie: 20 h. od stopnia hektolitrowego alkoholu, jeżeli przedmiotem wysyłki jest likier, rum, esencja ponczowa a 10 h. od stopnia hektolitrowego alkoholu, jeżeli przedmiotem wysyłki są inne płyny wyskokowe pędzone.

Podstawę do wymiaru tego zwrotu stanowi ilość alkoholu stwierdzona urzędownie przy dostawie w obszarze krajów odbierających.

§. 7.

Postanowienia §§. 10 aż do 20 włącznie, tudzież §§. 50, 69, 72. ustęp 2 §§. 79 i 80 ustawy z dnia 20 czerwca 1888 Dz. u. p. Nr. 95 zmienionej II gą częścią rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 stosują się odpowiednio do dodatku do podatku ustawą niniejszą zaprowadzonego.

§. 8.

Te płyny wyskokowe pędzone, które z krajów Korony węgierskiej lub z Bośni i Hercegowiny wprowadzane są do obszaru, w którym ustawa niniejsza obowiązuje i poddawane są postępowaniu przechodowemu przepisanej w ustawie z dnia 18 czerwca 1894 Dz. u. p. Nr. 121 zmienionej VIII-mą częścią rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 podlegają równoważnikowi dodatku w wymiarze po 20 h. od litra (stopnia hektolitrowego) alkoholu.

Równoważnik dodatku opłacić ma odbiorca płynów wyskokowych pędzonych, równoważnikowi podlegających, w chwili nabycia. Bliższe postanowienia co do opłacania równoważnika, tudzież co do obliczania ilości alkoholu, która służyć ma za podstawę do wymierzenia równoważnika dodatku, wydane będą w drodze wykonawczej.

§. 9.

Pobór i zarząd zaprowadzonego ustawą niniejszą dodatku do państwowego podatku od wódki względnie równoważnika tego dodatku, należy wyłącznie do organów skarbowego zarządu państwowego.

Z czystego dochodu rocznego, który przyniesie dodatek do państwowego podatku od wódki i równoważnik tego dodatku w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem a na podstawie ustaw krajowych jednocześnie wydanych także w innych królestwach i krajach w Radzie Państwa reprezentowanych, przypada funduszowi krajowemu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w każdym roku pierwszego trzechlecia po wejściu ustawy niniejszej w wykonanie 29·7708 procentu. W każdym następnym trzechleciu udział funduszu krajowego w czystym dochodzie rocznym będzie odpowiadał stosunkowi, jaki w poprzednim trzechleciu zachodził między krajową konsumpcją płynów wysokokowych pędzonych dodatkowi (równoważnikowi dodatku) podlegających a konsumpcją ogólną we wszystkich królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

§. 10.

Każdy, kto płyny wysokokowe pędzone (równoważnikowi dodatku) podlegające dodatkowi w ilościach jeden litr przynoszących wysyła z obszaru, w którym nastawa niniejsza obowiązuje, do innego z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, obowiązany jest stosownie do postanowień szczegółowych, które pod tym względem wydane będą w drodze wykonawczej, uwiadomić właściwy oddział straży skarbowej z podaniem wysyłanej ilości alkoholu w litrach alkoholu tudzież nazwiska, siedziby i kraju odbiorcy.

Jeżeli miejsce przeznaczenia posyłki zostanie później zmienione, uwiadomić należy także i o tej zmianie.

Zaniechanie uwiadomień jakoteż istotne niedokładności w tychże karane będą porządkowemi karami wynoszącemi od 4 do 200 Koron.

§. 11.

Roczny udział przypadający krajowi jakoteż konsumpcję płynów wysokokowych pędzonych dodatkowi podlegających w królestwach i krajach w Radzie Państwa reprezentowanych, oblicza c. k. Ministerstwo skarbu wyłącznie na podstawie wykazów, których dostarczą mu urzędy i organa państwowej administracji skarbowej, którym poruczony jest pobór i zarząd dodatku względnie równoważnika dodatku.

Roczne obliczenie udziału odbywa się w czwartym miesiącu po upływie roku kalendarzowego a to w razie, gdyby aż do tego czasu obliczenie nie mogło być jeszcze ostatecznie zamknięte z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania.

Funduszowi krajowemu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem wypłacać będzie zarząd skarbu już w ciągu każdego roku kalendarzowego, a to ćwierćrocznie z dołu odpowiednie zaliczki na rachunek udziału, jakiego spodziewać się może z dochodu, który przyniesie dodatek do podatku od wódki i równoważnik dodatku.

§. 12.

Płyny wysokokowe pędzone, które dnia 1. stycznia 1901 w obszarze, w którym ustawa niniejsza obowiązuje, znajdują się w wolnym obrocie, podlegają opłacie uzupełniającej w wymiarze 20 h. od litra alkoholu.

Od tej opłaty uzupełniającej uwolnione są:

1. Płyny wysokokowe pędzone w posiadaniu przedsiębiorców przemysłowych, którzy pośredniczą w obrocie płynów wysokokowych pędzonych (wyszynk, sprzedaż, handel drobny i t. p.) w ilościach nie większych nad 20 litrów w posiadaniu innych naczelników gospodarstw domowych w ilościach nie większych nad 10 litrów.

2. Wódka uwolniona od państwowego podatku wódczanego.

3. Rum, arak, koniak, likier jakoteż wszystkie inne słodzone napoje wysokokowe pędzone, o ile jest udowodnione, że od nich uiszono funduszowi krajowemu według taryfy dotychczasową opłatę krajową w wymiarze ustanowionym dla tych rodzajów płynów wysokokowych pędzonych.

We wszystkich innych przypadkach uiszczenia funduszowi krajowemu dotychczasowej opłaty krajowej według taryfy uiszczenia należy w uwzględnieniu tej okoliczności opłatę uzupełniającą w kwocie tylko 14 h. od litra alkoholu.

Uiszczenie opłaty krajowej udowadnia się okazaniem bolety z jednoczesnym złożeniem dokumentów lub środków dowodowych, potwierdzających tożsamość płynów wysokokowych pędzonych w bolecie oznaczonych z tymi płynami wysokokowymi pędzonymi, co do których żąda się uwolnienia od opłaty uzupełniającej.

Kto w dniu 1. stycznia 1901 posiada zapas płynów wysokokowych pędzonych, któremu nie służy uwolnienie od opłaty uzupełniającej, stosownie do L 1 lub 2 obowiązany jest ilść i zawartość alkoholu jakoteż miejsce i lokale przechowania płynów wysokokowych pędzonych w przeciągu dni czterech licząc od dnia 1. stycznia 1901 zgłosić pisemnie organom, które w drodze wykonawczej będą do tego przeznaczone.

O ile posiadacz płynów wysokokowych pędzonych zgłoszeniu podlegających, rości sobie prawo do uwolnienia od opłaty uzupełniającej na zasadzie postanowienia pod L. 3. zawartego winien podać to w zgłoszeniu i zarazem złożyć dokumenty potrzebne do udowodnienia tego rozczenia.

Drogą rozporządzenia mogą być przyznane ułatwienia co do obowiązku podawania ilości jakoteż zawartości alkoholu, jeżeli zapas płynów wysokokowych pędzonych, który ma być zgłoszony, nie przerosi w poszczególnym przypadku pięciu hektolitrów.

Producenci wódki i ci, którzy trudnią się handlem płynami wysokokowymi pędzonymi, drobną sprzedażą lub wyszynkiem obowiązani są przez dni 60 licząc od dnia 1. stycznia 1901 co do swych zapasów płynów wysokokowych pędzonych, o ile zapasy te ani nie należą do ilości alkoholu uwolnionej od opłaty uzupełniającej, ani nie są obciążone państwowym podatkiem od wódki, wykazać ich nabycie lub uiszczenie opłaty uzupełniającej względnie dodatku (równoważnika dodatku).

Na prośbę będą dozwolane odpowiednie raty do uiszczenia przypadającej opłaty uzupełniającej.

Administracyi skarbowej nadaje się prawo przedłużenia fabrykantom likierów terminu do uiszczenia przypadającej opłaty uzupełniającej aż do końca roku 1901 za odpowiednim zabezpieczeniem.

Bliższe szczegóły będą ustanowione w drodze rozporządzenia.

Gdyby kto zaniedbał przepisanego zgłoszenia zapasu płynów wysokowych pędzonych znajdujących się u niego w dniu 1. stycznia 1901 albo gdyby ilość alkoholu urzędownie zbadana okazała się o więcej niż 10 procent większą od zgłoszonej, wymierzyć należy karę, w cztero do ośmiokrotnej wysokości tej kwoty, o którą opłatę uzupełniającą uszczuplono lub na uszczuplenie narażono.

Inne niedokładności w zgłoszeniu, które się nie tyczą ilości alkoholu, karać należy karami porządkowymi od 4 do 200 K.

Zaniedbanie przepisanego wykazania nabycia względnie uiszczenia opłaty uzupełniającej (dodatku lub równoważnika dodatku) podlega karze w cztero- do osmio-krotnej wysokości opłaty uzupełniającej od tej ilości alkoholu, którą zaniedbano wykazać.

Bliższe postanowienia co do obliczania i poboru opłaty uzupełniającej wydane będą w drodze rozporządzenia.

§. 13.

Z przychodu, który przyniesie opłata uzupełniająca (§. 12) w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem i na zasadzie ustaw krajowych jednocześnie wydanych także w innych królestwach i krajach w Radzie Państwa reprezentowanych pobierana, przypada funduszowi krajowemu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem taka kwota częściowa, jaka wypadnie według stopy procentowej w §. 9. ustanowionej z zastrzeżeniem, ażeby do funduszu krajowego wpłynęła za płyny wysokowe pędzone stosownie do §. 12 L. 3 od opłaty uzupełniającej uwolnione, ta opłata w całości a za płyny wysokowe pędzone opłacie uzupełniającej w kwocie tylko 14 h. podlegające, kwota częściowa po 6 h. od stopnia hektolitrowego alkoholu.

§. 14.

Ustawa niniejsza obowiązuje na razie od 1. stycznia 1901 do 31. grudnia 1909.

Gdyby jednak w ciągu tego okresu przyznano funduszowi krajowemu z zasobów państwa oprócz zasiłku należącego mu się według artykułów IX, X, XII i XIII postanowień wprowadzających do ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 sumę, która dorównywała średniej wysokości kwot rocznych funduszowi krajowemu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na zasadzie ustawy niniejszej za bezpośrednio poprzedzające trzy lata kalendarzowe przypadających lub tę średnią wysokość przewyższała, ustawa niniejsza utraci moc swoją już od chwili, w której udzielanie takiego zasiłku się rozpocznie.

§. 15.

Postanowienia ustawy z dnia 4. lipca 1899 Dz. u. i r. kr. Nr. 93 o poborze opłat konsumcyjnych krajowych, o ile tyczą się poboru opłat konsumcyjnych od płynów wysokowych pędzonych, tracą moc swoją z dniem 31. grudnia 1900.

§. 16.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu.